

FOLK OG LAND

NR. 16 — 11. ARGANG

LØRDAG 12. MAI 1962

LØSSALG 75 ØRE

Data i forbindelse med «retts»oppgjøret «KENNEDY DRIVER OSS TIL RAPALLO»

Som det objektive Landssvikutvalget ikke fant det av betydning å få med

OVERRETSSAKFØRER SVERRE HELLIKSENS
MATERIALE PASSER TYDELIGVIS IKKE INN I
«DEN BREDE VURDERING»

«Kongen og norsk regjering 16. mai 1944 må ha forstått at der ikke fantes norsk krigsdeltagelse da de vedtok punkt 6, jfr. 1 og 2, i avtale med de 3 allierte, Storbritannia, USA og Sovjet». Bildet viser undertegnelsen av avtalen mellom Sovjetsamveldet og Norge, fra venstre sovjetambassadør Lebedev, Nygaardsvold og Trygve Lie. (Bildet er som det nedenfor hentet fra Trygve Lies bok «Hjemvege»)

Vi har tidligere her i FOLK OG LAND meddelt at den komite som ble nedsatt på foranledning av stortingsmann L yng for å bearbeide og «tilrettelegge» materialet fra landssvikoppgjøret i Norge er ferdig med sitt arbeid og har sendt innstillingen til trykning. Det har etter hva det meddeles på forhånd blitt et stort verk på omkring 700 sider.

I de opplysninger som AFTENPOSTEN gav, med komiteens sekretær Walnum som kilde, het det at komiteen i sin innstilling har «tatt med bl. a. alle tall til belysning av oppgjørets omfang, en oversikt over lovregler som kom til anvendelse, litteratur omkring oppgjøret, angrep, og i det hele tatt den offentlige diskusjon omkring det. Komiteen gir derimot ingen

kommentarer til sitt materiale, men har beflittet seg på utelukkende å fremlegge fakta».

Vi er redd det er noe helt annet denne komite har beflittet seg på enn å «fremlegge fakta», nemlig å forsøke å gi en siste og høyst nødvendig avstivning av dette skamløse politiske oppgjør under rettens maske. Å gi de stortingsmenn, som er fullt klar over uretten, men som ikke vil eller våger å rette på den, en ny sovepute for den dårlige samvittighet.

For hvorfor har komiteen ellers ikke søkt opplysninger der den naturligvis først og fremst burde ha gjort det når det gjelder å legge frem «fakta» om angrep på rettsoppgjøret og den offentlige diskusjon omkring det, nemlig hos Forbundet for Sosial

Oppreisning? Og det har komiteen ikke gjort. Den har i det hele passet seg omhyggelig for å søke opplysninger hos andre enn dem som i mere eller mindre grad er ansvarlige for uretten.

Intet normalt menneske kan oppfatte noe slikt som en objektiv undersøkelse fra komiteens side slik komiteens sekretær søker å gi det utseende av i sine uttalelser til AFTENPOSTEN. Det forekommer oss i det hele tatt at røsten bakom herr Walnum er Terje Wolds?

En bekreftelse på denne komiteens manglende vilje til objektivitet finner vi i dette at da overrettssakfører Sverre Helliksen forsøkte å få med noen betraktninger i denne høyst objektive vurdering av «retts»oppgjøret, fikk han beskjed fra herr Walnum om at «landssvikutvalget har avsluttet sitt arbeid og avgitt sin innstilling. Innstillingen er sendt i trykning og under disse omstendigheter finnes ikke grunn til å ta opp spørsmålet om å medta Deres skrivelse som bilag».

Til orientering kan nevnes at overrettssakfører HelliSENS henvendelse til komiteen er datert 10. mars, mens innstillingen fremdeles ikke foreligger ferdigtrykt da dette skrives. En burde altså hatt svært god tid til ytterligere «objektivitet».

Siden komiteen ikke vil ta med HelliSENS henvendelse som bilag, gjengir vi den her slik at stortingsmennene likevel kan få anledning til å skaffe seg den objektive vurdering som komiteen tydeligvis ikke har anstrengt seg så syndelig for å gi. HelliSENS brev er stilet til justissekretær Jacob Walnum og lyder slik:

Ad landssvikoppgjørets data.

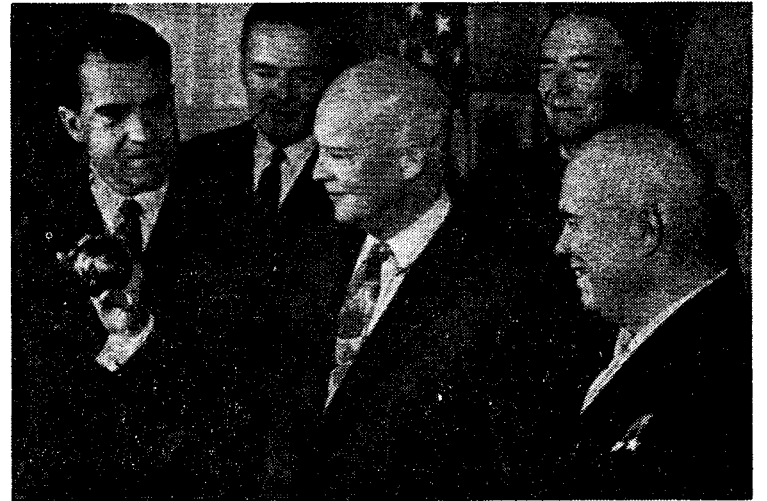
I. Av Aftenposten for 19. januar 1962 ser jeg at De, herr justissekretær, er sekretær for komiteen for tilrettelegging og bearbeidelse av materialet for landssvikoppgjøret.

Materialet sees å ha til hensikt å legge frem fakta som kan bidra til en bred vurdering, slik at Stortinget kan få seg forelagt en melding.

Likeledes ser jeg at komiteen tar med litteratur, angrep og i det hele tatt den offentlige diskusjon om oppgjøret, som mer og mer for-

(Forts. side 2)

«DET ER SLUTT MED DET TYSKE FOLKS TALMODIGHET» Skriver Deutsche Soldaten-Zeitungs sjefredaktør.

Også Eisenhower sjakret med Europas skjebne. Her diskuterer han med Krustsjov delingen av jordkloden

Vi har før her i bladet uttalt vår forvisning om at USA kommer til å forråde sin vesttyske forbunds-felle i sin evige og foraktelige hestehandel med den røde konkurrent om verdensmakten, slik statene har sjakret bort en halv verden snart i den «utenrikspolitikk» som har vært drevet siden Roosevelts dager. De siste hendelser i forbindelse med Tysklandsspørsmålet synes å skulle gi oss rett i dette som i så meget annet. Vi har også bebudet at den dag vil komme da tyskerne har fått nok av dette spill og vil vende sine øyne østover. I den forbindelse gjengir vi som et tidens tegn en stort oppslått artikkel i det meget utbredte nasjonale blad «Deutsche Soldatenzeitung und Nationalzeitung» skrevet av bladets sjefredaktør dr. Gerhard Frey:

I de siste dage har Kennedy-administrasjonens virkelige innstilling til sin sterkeste forbunds-felle, Bundesrepublikken Tyskland tydelig avtegnet seg såvel gjennom offisielle meddelelser som gjennom indiskresjoner. De avgjørende punkter i USA-holdningen likeoverfor Tyskland er:

Vestberlin blir skilt fra Bundesrepublikken. Med en eftergivende, ja svak Berlinpolitikk, slik den blir kjennetegnet ved tilbakekallelser av den i Kennedys øyne «harde» general Clay, skal

Sovjet bløtgjøres. Den 13. august — med samtykke fra USA-regjeringen, som det ikke sjelden hevdes — trukne mur gjennom Berlin får Kennedys offisielle garanti.

Fordi USA vil unngå den formelle folkerettslige anerkjennelse av sovjetsonen som et altfor dristig brudd på sine i Tysklandsavtalen fastlagte forpliktelser, har det foreslått Sovjet de facto-ankjennelsen av «DDR», til og med i dobbelt forstand: I de fremtidige kontrollmyndigheter ved til-

(Forts. side 6.)

Her undertegner Eisenhower og Trygve Lie avtalen. Avtalen ble for Storbritannia undertegnet av Eden.

Urettens hovedkvarter: Kingston House i London, hvor London-regjeringen holdt til.

Data om «retts»oppgjøret -

(Forts. fra side 1)

svares som et politisk oppgjør, mens det er gjennomført som rettslig oppgjør og ikke iflg. grl. § 100 kunne gjennomføres politisk.

II. Jeg tør vel anta at komiteen medtar eksilregjeringens justisminister, høyesterettsjustitiarius Terje Wolds artikkel i Samtiden, hefte 3 for 1961. Wold er den desidert mest ansvarlige for det særnorske fenomenet med lovgivningsmakt hos eksilregjeringen imot de da eksisterende legale norske stortingsgivne lover, som Haagerkonv. enndog pålegger okkupanten — der faktisk styrte landet — å respektere.

Amerikansk professor Undstad i Universitetsskrift — helt utsolgt blant norsk-amerikanere — påpeker Wolds ansvar herfor og også for «den bevisst produserte legende» om Norges aktive krigsdeltagelse etter 10. juni 1940. Wolds artikkel er imøtegått ved en artikkel av meg, som han fikk Samtiden til ikke å innta. Isteden ble den inntatt i 3 numre av Folk og Land, som jeg her ved tillater meg å oversende Dem i 2 eksemplarer av hvert. Denne artikkel er vel forøvrig så viktig for at komiteens hensikt skal nåes, at den ikke bør nektes å komme med. Den er dessuten et forsvar for de ca. 50.000, som er dømt etter straffelovens § 86. Vår største kapasitet på området, avdøde professor Skeie skrev i sin brosjyre «Landssvik» allerede i 1945 at anordningene var ulovlige og derfor ugyldige. Avdøde professor Keilhau var formann i komiteen i London for provisorisk anordning av 22. januar 1942, gjort anvendelig forut for sin utgivelse, tross grl. § 97 forbyr lov med tilbakevirkende kraft og tross gitt av administrasjonen, skjønt både grunnlov og Haagerkonvensjonen, sanksjonert av Norge, er til hinder herfor. Denne anordning især gjorde Norge til alle tiders største forredernasjon. Der var således fem ganger så mange dømt ved norske som ved det danske oppgjør, hvor de straffebegjærliges forsøk på å bygge på at landet hadde vært krigførende av juristene ble forhindret, men istedet bygget på en tilbakevirkende tilleggslov. I Danmark hadde man ikke noen grl. § 97 eller avtale som vår av 10. juni 1940. Keilhau har i en artikkel i Aftenposten 16. mai 1951 skrevet at han var uenig med landssvikanordningen 15. desember 1944 som stridende mot grl. § 97 — Men det gjelder like

meget alle anordninger, slik Skeie hevdet.

Ulovligheten for medlemskap i et legalt politisk parti NS byggedes derpå i dommene, at dets styre skulle støtte tysk krigsførsel mot Norge, som var opphørt før 22. januar 1942, men av domstolene gjennomført endog på dem, som mest kjempet mot tyskerne da krigen pågikk inntil de fikk vite at legal norsk regjering for Norge ved forsvarssjefen hadde inngått våpenstillstandsavtale med Tyskland ved tysk overkommando. Det skjedde i Trondheim den 10. juni 1940. Mange av de dømte hadde lest den eller kopier, andre fått den berettet. De festet seg ved at det nevnes **aimen** våpenneleggelse (§§ 1 og 3) og Norge (§ 8). Ingen hadde slik juridisk tolkningsvilje som Høyesterett i Rt. 1948 s. 164-65, at de kunne ane at avtalen bare gjaldt Nord-Norge, eller som Høyesteretts kjæremålsutvalg i 1962, som nektet gjenopptagelse for den offiser som kjempet mot Tyskland, leste avtalen og av sin generaløyntnant Ruge fikk henstilling om å avgi æresord. Det var for forsvarrets skyld den dømte offiser ble medlem av NS. Anordningen som gjorde det straffbart var til og med utgitt ved en misforståelse av regjeringen, som bygget på en fiksjon om delegasjon fra Stortinget («Elverumsfullmakten»), som der ikke ble votert over, så der har ikke foreligget noen beslutning. Idag er dette erkjent selv blant forsvarerne for landssvikoppgjøret, eks. professor Castberg. Han bygger istedet på Høyesteretts uttalelse i Haalandssaken, hvor etter administrasjonen «måtte» ha lovgivningsmakt imot grunnloven og Haagerkonvensjonen for å kunne lede Norges «krigsdeltagelse», **hvilket også var en fiksjon**. Regjeringen visste nemlig da den fra London utga i juli 1940 sine første anordninger at krigsdeltagelse ikke pågikk. Samtidig ga nemlig statsministeren på regjeringens vegne samtykke til hjemreise for 1. divisjon, internert i Sverige, som uten alle parter enighet (Norges, Sveriges og Tysklands) iflg. Haagerkonvensjonen først skal hjemsendes etter fredslutningen. Både Tyskland og Sverige tolket avtalen av 10. juni 1940 som krigsslutt og okkupasjonstilstand. Det burde den norske regjering også gjort men der var meningen divergerende. Kong Haakon tolket den i hvertfall slik. Det fremgår av hans siste setning i skriftvekslen høsten 1946 med Englands regjering. Av

Nygaardsvolds «Beretning» fremgår også at det var «Elverumsfullmakten», ikke krigsdeltagelse, som var den benyttede lovgivningshjemmel. Straffelovkomiteen regnet ultimo 1941 ikke med krig før der inntraff et nytt «felttog». Påtalemyndigheten har ikke kunnet påvise noe felttog under norsk operativ ledelse, men dommerne synes formodentlig idag at det er tilstrekkelig, at de selv engang trodde det også etter 10. juni 1940. Det passet dem da godt at bevisspørsmålet ikke i disse saker hørte under jurien, som Stortinget hadde vedtatt for alle landets borgere om straff **nettopp** for handlinger under Norges krigsdeltagelse. Jurien ble opphevet ved anordning 16. februar 1945, men anvendtes på handlinger i **hele** okkupasjonstiden.

Anordningene ble ikke kunngjort slik Stortinget hadde bestemt og kunne ikke eksekveres. De anvendtes ved gjenopptagelser fremdeles. Kjæremålsutvalget har imidlertid innført veto mot gjenopptagelser skjønt § 25 i anordning 16. februar 1945 fornuftsmessig faller sammen med den vanlige bestemmelse i straffeprosesslovens § 414, 1 og 2, om gjenopptagelse når falske dokumenter påvises (slik som u riktig oversettelse av § 1 i avtalen 10. juni 1940) eller nye beviser eller kjennsgjeringer (som punkt 6 i avtalen av 16. mai 1944).

Ved komiteens arbeide vil Stortinget få anledning til å kvitte Norge med skammen for at domstolene har påført sitt land rekord i landsforrederi og i egeninteresse nekter de ca. 50.000 dømte å få en eneste høyesterettsdom på uforfalsket dokument istedenfor den oversettelse som **politiet** etter statsadvokatens pålegg gjorde av det riktige tyske eksemplar av våpenstillstandsoverenskomst 10. juni 1940, som utenriksminister Halvard Lange sendte påtalemyndigheten ultimo 1947.

III. Jeg vedlegger også fra Kjelstadliens doktordisputas **mitt foredrag i Universitetet** som opponent ifølge referat, inntatt blant annet i Folk og Land i to numre. Referatet oversendes, hvert i to eksemplarer.

IV. «Professor Castbergs artikkel om rettsoppgjøret» tillater jeg meg også å oversende Dem i to eksemplarer. Også denne imøtegåelse av Castberg er av betydning for en objektiv bedømmelse selv om komiteen ikke skulle ha medtatt professorens artikkel i materialet for bedømmelse av den tilstand Norge er kommet i. Professorene Hubatsch og

Så er da Einar Skjærbekk gått over til sine falne kamerater. 25. mars avsluttet han her i jammerdalen etter et hardt liv som skogsarbeider og frontkjemper.

Han var av Trysilætt, vandt med øksa, skogen og harde kår. Han meldte seg første dag oppropet om frivillige til Waffen SS kom, og han var med til siste dag og stod vakt om Quisling den siste natt i Gimle have før de skriftkloke og farisæerne overtok.

Da undertegnede omsider kom etter til Ilebu i juli 1945, ropte det «Mor'n» til meg fra et cellevindu øverst oppe. Det var Einar. Han hadde kløvet opp på en taburett for å se, og stod og pratet med meg nede i en kolonne av nykomne slaver, til vakta i tårnet skjøt på ham så glasbiter og murpuss føk.

Han datt ned av taburetten, men var ikke verre faren enn at han lyste velsignelsen over den overmodige skytter i tårnet.

Efter soninga kom han på besøk. — Hvor lenge var du i tjeneste, Einar?

— Jeg er vel den som har lengst tjeneste. For jeg meldte meg første dagen oppropet kom, og jeg er ikke dimitert til dags dato —

— Var du redd noengang?

— Ja, to ganger. En gang lekte jeg sisten med noen russerpansere som kom over oss da vi lå i en russerlandsby. Vi hadde ikke tyngre våpen enn Mausere og maskinpistoler, det var som å skvette vann på gåsa. En kom etter meg i full fart. Jeg løp inn i et hus, gjorde tiger-sprang gjennom en glugge på baksiden, og trodde jeg var frelst. Men jomen kjørte svinet gjennom huset og skulde ta meg der!

Andre gangen var ved Kaprolat mai 1944. Da så jeg bare en jordsprut rundt meg i 48 timer og nesten alle fallit eller ble hardt såret. Syv mann reddet seg ved å svømme over en sjø mens russerkulene fikk vannet til å koke omkring dem. Jeg ålet og lå og gikk mellom svermer av russere, to regimenter øste de på oss, et arme forsterket kompani, og jeg kom nå fra det, sulten og sliten.

Vi frøs og svalt mye, men jeg var ikke syk en dag. —

— Tiden tar oss alle om vi berget livet og pelsen den gang Europa hadde en sjanse.

— Nå er Einar Skjærbekk også borte, og vi lyser fred over hans minne.

Ola.

Den 28. april 1962.

Den 28. april vil bli en merkedag i vårt folks historie, den dag valgte 113 stortingsmenn å begynne vandringen fra nordmannen til europeer.

Våre to eldste politiske partier, Høyre og Venstre, viste seg sine tradisjoner verdig, de valgte av heil hug tilslutning til Europa. Arbeiderpartiet har sin rot i den internasjonale arbeiderbevegelse, det har i adskillige år sittet med det ansvar regjeringmakten er, partiet viste seg på høyde med sin historie og sitt ansvar, det valgte fellesskapet med Europa. Det var Landsorganisasjonens forretningsfører i sin tale som lingmann som dypest og mest brennende tolket solidariteten mellom Europas folk. Det ble utenompartiene, Senterpartiet og Kristelig Folkeparti, som stillet seg lite forstående til tidens nødvendighet.

Erler ved det anerkjente Universitet i Göttingen tolker på grunnlag av overenskomsten 10. juni 1940 **ikke** situasjonen etterpå som krigstilstand og § 86 fordrer enndog krigsdeltagelse. Professor Undstad tolker situasjonen som en de facto fredstilstand, nærmest som foran i II påpekt som

(Forts. s. 6)

vendighet. Bøndene er lukket inne i en snever nasjonalromantik, og kristenfolket bærer sekteriets umiskjennelige preg. Begge talte de Roma midt imot, de får fortsette med det.

Tanken om et samarbeidende, fredelig og forbundet Europa er ikke ny, men til nå har storparten av det norske folk avvist den ut fra et øysyn. Men øy-riket, dette hangarskip ute i havet, har utspilt sin historiske rolle, i dag er det fastlandsmaktene som teller og som fullbyrter den historiske nødvendighet.

Det som skjedde lørdagen den 28. april vil få gjennomgripende innflytelse på norsk politikk. For de fleste vil det visselig bli en vanskelig omstillingsprosess, men også her vil de få se og klart erkjenne fremtidens land. Jeg vil kun si: Velkomne efter!

A. D.

Nordiska Rikspartiet

Vill Ni veta mer om Nordiska Rikspartiet och vår kamp, rekvirera då vårt partiprogram. Pris 2 kr. Adresse Nordiska Rikspartiet, Boks 2149, Stockholm 2.

JÖRAN ASSAR OREDSSON
Nordiska Rikspartiets Ledare.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

I engelsk slepetau.

Så har da det stortingsflertall som mere og mere fjerner seg fra folkemeningen, påny demonstrert for all verden at Norge intet annet og mere er enn en slags engelsk koloni. Slik som England i 1940 hensynsløst trakk oss inn i krigen mot Europa, slik trekker det oss nå inn i det Fellesmarked hvis oppgave det er evig å holde Europa delt ved å lenke den ene halvpart til den vestlige krigsblokk og den annen til den østlige.

De som ikke er altfor glemske, de husker vel fremdeles hvorledes den ensrettede norske presse dengang England stablet Fellesmarked-konkurrenten EFTA på benene, tutet oss ørene fulle med hvor velsignelsesrikt det var for Norge ikke å lenke oss til den kontinentale sammenslutning, men å følge England inn i det EFTA som ikke bant oss politisk og som ikke gjorde inngrep i vår temmelig frynsede «suverenitet».

Hvorfor er det ingen av våre berømmelige partipolitikere som sier rett ut det som Braadland antydte, og som skaffet ham en slik skyllebøtte av ukvemsord over hodet fra det Fellesmarkedflertall, som ellers synes alle motargumentene ligger på et så «lavt nivå», nemlig at vi absolutt intet har vi skulle ha sagt i denne forbindelse. Det er nå som hele tiden siden 1905 England som styrer Norge, og derfor travet også de berømmelige norske arbeiderpartisocialister så trofast i helene på Englands konservative regjering, mens deres engelske partifeller bekjemper McMillans fellesmarkedsplaner med nebb og klør.

Vi tror det var Senterpartiets Borten som i debatten hevdet at nå fikk en snart begynne å ta hensyn til Norges interesser og ikke bare dilte i helene på England og Danmark, og Senterpartiets Undheim understreket det som FRITT FOLK har hevdet, nemlig at Norge naturligvis må være glad for og respektere det økonomiske og politiske samarbeide mellom de seks EEC-land, men når det er spørsmål om å slutte Norge til dette fellesskapet, da er det god grunn til å stoppe opp, fordi Norge geografisk ikke tilhører kontinentalblokken.

Alt dette underskriver vi fortsatt fullt ut, men vi er riktignok uten illusjoner når det gjelder norske politikeres evne og vilje til å gjøre noe som helst annet enn det andre bestemmer for oss. Det skjebnesvangre som hendte med Norge og med Norden i 1905 skal tydeligvis fortsatt hvile som en grufull forbannelse over oss og bringe oss ny krig og okkupasjon, ny ufrihet og splittelse, nye rettsbrudd og «landssvikoppgjør» og annen politisk svindel. Og nasjonalt tenkende ledere med vidsyn avliver man jo fortrinnsvis i dette land.

En av de alvorligste følger av vår fellesmarkedpolitikk synes dette å være at den permanent splitter ikke bare Europa, men også Norden. Det har tydelig og klart vært sagt fra at USA — hva det nå måtte ha med det europeiske Fellesmarked å gjøre? — ikke ønsker Sverige, Østerrike og de andre nøytrale stater som assosierte medlemmer av EEC, og da kan en visselig gå ut fra at det skjer som gullets herrer bestemmer. Ingen fagre hønsvaldske talemåter kan iallfall dekke over den kjennsgjerning at Norge og Danmark nå kommer til å gå én vei og Sverige og Finnland en annen.

Den splittelse som ble innledet med Norges tilslutning til den amerikanske NATO-blokken, kommer nå til å bli ytterligere befestet, og den som fra et norsk synspunkt i

Nydelig «Kamp mot kommunismen»!

Mens allverdens nydemokratiske hyklere fortsatt driver sin besynderlige «kamp mot kommunismen» og i den anledning har bundet Europa i sine NATO- og FELLESMARKED-lenker, pågår det fortsatt en livlig klappjakt på folk som virkelig har satt både liv og velverd inn i denne kamp.

Det Belgia som så lenge har undertrykket sitt flamske befolkningselement nøyter seg ikke med de frontkjempere det allerede har fått avlivet eller innesperret, men driver fortsatt klappjakt verden over etter mulig unnslynne bekjempere av kommunismen. Nå har «den belgiske motstandsbevegelse» oppsporet en slik farlig «krigsforbryter» i Wien, den flamske SS-offiser Verbelen og har fått de østerrikske myndigheter til å arrestere ham. Det drives nå forhandlinger om å få Verbelen, som i mellomtiden har fått østerriksk statsborgerskap, utlevert. Verbelen levet stille og fredelig i Wien i fattige forhold med kone og fire barn.

De belgiske NATO-ulver hylar nå etter mere blod fra virkelige kjempere mot kommunismen, og regner med også å kunne få stillet Verbelen opp joran eksekusjonspelotongen. Og alle NATO-land applauderer begeistret for denne nye innsats i kampen mot kommunismen!

80 år.

En av Forbundets og avisens trofaste venner og støtter gjennom alle år, bonde Marthinus Moseid, Moseidgaard, Vikeland st. fyller 80 år torsdag 24. mai. Vi sender ham vår beste hilsen og takk for trofast vakthold over sannhet, rett og virkelig nasjonalt sinnelag.

denne forbindelse kan snakke om en «samling av Europa» kan etter vår oppfatning ikke være riktig vel bevaret.

Den eneste lysning vi kan se i den foreliggende situasjon, er dette at det frendeles er én korsvei tilbake for Norge, og at våre partipolitikere, som så lenge har ført folket bak lyset, da forhåpentlig faller i den grav de selv har gravet. For selv om en ensrettet presse ved den lovede folkeavstemning hamrer inn hvor nødvendig det er for Norge å følge England, men uten samtidig å fortelle at vi egentlig intet valg har, så er det jo en sjanse for at det norske folk tar herrene på ordet og faktisk foretar et fritt valg. Og hva skal de norske

Hvem er det som tramper på min bro-?

PATRIOTISK UBEHAG I FORBINDELSE MED GJEN- OPPFRIKING AV FELDMANN-SAKEN

FOLK OG LAND har ved en tidligere anledning omtalt en melding i AFTENPOSTEN om at et amerikansk fjernsynsselskap overveier å sende ut en rekonstruksjon av Feldmann-saken i Norge. Det sier seg selv at denne tidligere roting i gamle mord vakte ubehag i visse patriotkretser og bedre blir det vel ikke når Anders Langes HUNDEAVISEN i sitt nummer for 1. mai skriver dette:

«Man kunne lese i Aftenpostens aftennr. for 5. januar 1962 den sensasjonelle melding at et amerikansk fjernsynsselskap som har spesialisert seg på rekonstruksjon av spesielle rettsaker i disse dager driver forarbeider til en rekonstruksjon av den beryktede Feldmann-saken i Norge — hvor ekteparet JACOB og RACHEL FELDMANN ble myrdet (Ja, Aftenposten skriver myrdet) 27. oktober 1942 av to flyktningeførere.

Karsten Løvestad hadde den 22. oktober samme år skutt grensepolitikonstabel Arne Hvam på toget i nærheten av Halden, da denne i tjenestens medfør skulle visitere passene til noen som senere viste seg å være jødiske flyktninger. Skytingen var uforsvarlig, visstnok utført under innflytelse av alkohol. Skytingen utløste den tyske jødeaksjon i Norge. Dette ble benektet av forsvareren, nuværende direktør i IDUN, Kaare Weider.

Under rettssaken i Eidsivating Lagmannsrett hevdet begge drapsmennene — Haakon Løvestad og Peder Pedersen — at de hadde handlet i en tvangssituasjon. Dommen lød på frifinnelse av begge. Dommen vakte en storm av indignasjon over hele Norge, og avisene var fulle av innlegg som kritiserte dommen som man hevdet var et klart uttrykk for ulikhet for loven, sett på bakgrunn av for eks. landssvikoppgjøret. Til tross for at det var på det rene at de myrdede hadde hatt et betydelig pengebeløp på seg — ble imidlertid gjerningsmennene ved Rakkestad herredsrett gitt en bagatelmessig dom for underslag av ca. 12.000 kroner.

Leiebetjent Lorange Hansen vitnet i Eidsivating at han var ansatt i Feldmanns forretning, Grand Konfeksjonshus, til november 1942. Han forteller at den dag Feldmann reiste, tok Feldmann en hel del penger ut av pengeskabet. Vitnet mente at det var minimum 100.000 kroner som han puttet i lommene på dressen og en grå gabardinfrakk han hadde på seg.

svindelpolitikere gjøre når folket sier én ting og England noe annet?

Tidligere flyktningefører, politibetjent Alf Pettersen ga et vesentlig vitneprov gående ut på at gjerningsmennene intendenfor å hale og dra det korpulente ektepar over myrene til Skrikerud-tjernet (hva jo ikke førte i retning av svenskegrensen) — kunne ha ført Feldmanns på en pen og skjult vei til grensen, «og når de allikevel ikke tok den veien», sa Pettersen, «tyder det på at de gikk for å drepe».

Det ble uttalt i forbindelse med denne saken at dette var ikke den styggeste handling som var begått mot slike flyktninger av folk i hvis varetakt de (for god betaling) hadde overgitt seg. Man er fremdeles redd for å uttale seg om denne og lignende saker i Trøgstad og omegn. Hovedspørsmålet er: Hvor mange var med om mordene, og fordelingen av byttet, og hvor stort var dette?

Så har vi Karl Orderud-saken. Karl Orderud ble funnet død i Hemnessjøen. Visste han for meget om Feldmann-affæren eller om lignende saker? På grunn av den valne behandling av disse saker, florerer rykter. Læge og politi ble budsent og Orderuds lik ble sendt til Oslo til obduksjon. Det sies i Trøgstad at en blodklump ble funnet i veien, den ble tatt for å sendes til undersøkelse, men forsvant på en mystisk måte. Det sies også at obduksjonen av liket viste at dødsårsaken ikke var drukning. Saken ble henlagt. Disse opplysninger gjengis med alt forbehold.

Imidlertid skrev Dagbladet 24. mai 1947 en kraftig artikkel for å få klarlagt Feldmann- og Orderud-sakene — «disse to sakene som nå et årstid har forårsaket et meget uheldig folkesnakk i Trøgstad-distriktet». Lensmannen i Søndre Høland, W. Haneborg, svarte nokså sint at Dagbladet hadde skrevet «en rekke uvederheftige ting».

Når så alvorlige saker som for eks. Feldmann- og Orderud-sakene koker bort i kålen, skal man ikke undre seg over ungdomskriminaliteten.

Hans Egede-Nissen:

Pastorale erindringer

— men prest vilde jeg bli.

I.

Mine foreldre, sogneprest Søren Christian Heinrich Egede Nissen og hustru Anna Christine, født Barman ble viet i den gamle kirken i Kristiansund N 16. april 1892. En stormfull, iskald vinternatt 5. februar 1893 kom jeg til denne stridende verden og blev 3. april samme år døpt av misjonsbiskop Hans Astrup i Oslo, i Uranienborg Kirke, et tempel som da lå på landet. Jeg blev oppkalt etter min fjerne ascendent — Grønlands apostel, Hans Egede, fra hvem jeg stammer i 6. ledd. Astrup sa noen smukke ord — fortalte min mor senere, om at dette navn forpliktet og at hennes førstefødte måtte få nåde til å vandre i den store forfars fotspor. Mine pastorale erindringer som jeg har nedskrevet — vil vise om jeg har fulgt opp til de høye idealer som førte til at Hans Egede drog til Grønland for å hjelpe de stakkars nordmenn i Vester- og Østerbygden, som han trodde. Nordmennene var forlengst utdøde, og han blev istedet eskimoenes apostel.

Jeg tør påstå at far hele

Ole Michelsen

Michelsen så jeg — — —

sitt liv vandret i Hans Egedes følge og eiendommelig nok søkte og fant han sitt Grønland i det daværende Kristiania, hinsides Akerselven. — Han gjorde et storartet arbeide som fengselsprest og social foregangsmann, startet grøtstasjoner i Kristiania og gav støtet til de store barnehjelpsdager. — Han stiftet enn videre det første husvillherberge i Kristiania i noen eldgamle rønner «Kanten» på det beryktede Hammersborg, hvor datidens ungdomsbander hadde sine smutthuller til stor glede for herværende revolusjonære, som redaktør Schiefloe og gelikere. Hjemmets egne stamgjester tok mere enn én gang min far i forsvaret mot oppviglerens uartikulerte brøl i systempressen. Men fars egentlige livsverk var de store barnehjem som han grunnla og ledet. Han begynte i Vestre Aker med et guttehjem for hjemløs ungdom, og siden i 1899 kjøpte han hele Kirkeveien 23 ved Frogner, hvor guttehjemmet August Herman Francke og Dr. Barnardo holdt til helt til 1916, da han kjøpte herregården Wøien av rittmester Ebbe Astrup og tillike Østre Wøien. Her ble det god plass for over 100 foreldreløse gutter.

I sitt sosiale arbeide hadde min far uvurderlig støtte i statsminister Gunnar Knudsen. Likeledes stiftet far Sundnes Barnehjem ved Levanger, Sortland barnehjem i Vesterålen og et stort barnehjem på Vestlandet.

Min far hyldet det private initiativ, og sålenge Gunnar Knudsen hadde statens tøyler — møtte han ingen motstand. Men da denne var borte begynte myndighetene mer og mer å blande seg inn i hans virksomhet. Det hele skulde foregå i velferdsstatens regi. Det ble departementsstyre med offentlig oppnevnte styremedlemmer. Særlig hadde far megen uhygge av en herre ved navn biskop Johan Lunde, som hadde omtrent like meget forstand på driften av barnehjem som en blind på arktiske ekspedisjoner. Min far døde høyt bedaget i 1950, 86 år gammel, til siste dag opptatt av sitt evangeliske arbeide. — Min mor var av en gammel Hauge-gianer-ætt fra Hallingdal som kom til Hittra. Hennes far var kirkemann med liv og sjel — drev eksport av klippfisk på Spania og var lidenskapelig hagedyrker. — Hennes mors siekt het Vogt.

Min far Søren Christian Henrik Egede Nissen.

Hennes bestefar satt i «prisonen» i England under Napoleonsfeidene 1807—1812. Mors stadige fortellinger om Englands herjinger gjorde et uutslettelig, livsvarig inntrykk på meg, hva der vil fremgå av mine erindringer. —

Hennes medfødte kjærlighet til den norske kirke fikk jeg i vuggegave. Det var derfor naturlig, ja selvsagt at jeg allerede som syvårig skolegutt i første klasse erklærte at jeg ville bli prest. Det fantes ikke noe alternativ — enda jeg som student ble klar over at jeg hadde en viss frafedrene på farssiden nedarvet interesse for medisin og sykdomslære. — Dette var i og for seg ikke underlig. Min farfar, oldefar var fremragende leger og oldefars mor fra Wilster ved Kiel var lege-datter og av en slekt Hempel, som hadde mange medisiner i sin midte fra reformasjonstiden av. Dessuten hadde jeg en forkjærlighet for indoeuropeisk sprogvitenskap og sammenlignende sprogforskning, som har forfulgt meg til denne dag. Og mange filologiske nøtter har jeg knekket i årenes løp. At disse interesser tildels skygget for teologien er en selvsagt ting, men prest vilde jeg bli. Jeg levte opp i et lykkelig hjem og folte lite til den selvfølgelige spenning det uvegerlig måtte bli mellom min høykirkelige

(Forts. side 7)

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XXI.

«Mine damer og herrer sier noen tett ved henne, men det er ingen der skjönt man skyver stoler og det høres flere stemmer. Opptagerapparatet er sjaltet inn, den minste hosting i studio blir overført i siderummet.

«Jeg har den ære å hilse motstandsgruppen „Den sorte ørn” på vegne av det kommunistiske parti i den tsjekkoslovakiske republikk og samtidig å takke den for det fremragende arbeide».

Høflig, bifallende mumling.

«Jeg har videre fått i oppdrag av vår regjering, der som dere vet befinner seg i Kaschau, å føre oppsikt med den politiske side av revolusjonen».

Liten, høflig applaus.

«Av dette følger automatisk at jeg stadig må være informert om den tekniske ledelse av revolusjonen. Herrene fra forsvarsmi-nisteriet har nettopp møte i Bartholomäusgasse».

Alminnelig munterhet, for i Bartholomäusgasse befinner politipresidiet seg.

«Da saken vår går planmessig for seg, vil besettelsen av broene begynne om senest en time. Det vil imidlertid bli nødvendig å putte inn i sendingen en tekst som sier at tyskerne har forlatt venstre Moldaubredd uten kamp. Ved denne list blir tyskerne i det minste lokket vekk fra enkelte broer».

Begeistret applaus.

«Kurerer må stadig opprettholde forbindelsen mellom nasjonalutvalgene i de enkelte kvartaler i Prag. Passordet gjelder bare til klokken fem. Det nye passord blir bekjengjort gjennom tillitsmenn til ansvarlige folk. Så tilslutt tapene. På

vår side er seks mennesker døde, på tysk side til nu bortimot tre tusen».

«Bravo, nazdar, hurra!»

«Et øyeblikk, mine damer og herrer, det er noen som forlanger ordet. Vær så god, kamerat Martin!»

«Det er bare et spørsmål jeg gjerne vil stille til de ærede tilstedeværende. Kjemper vi mot de tyske okkupanter eller mot vergeløse kvinner barn og krøp-linger!?»

Taushet, så piping.

«Du var jo i Spania, Martin», sier Emil, formannen i denne forsamling, rolig.

«Nettopp derfor. Jeg vil ikke gjerne at vår revolusjon skal gå inn i historien som den spanske revolusjon».

«Og Lidice?» skriker en kvin-nestemme hysterisk.

«Skal vi altså efter Deres mening kopiere tyskernes gru-somme gjerninger i Lidice, bare med den lille forskjell at vi gjør hele republikken til et Lidice?»

«De allierte ga oss frie hender», sier Emil meget rolig. Alle skriker bravo.

«Det er mulig, men ansvaret for de myrdede tyske barn kommer vi til å bære!»

Nå snakker alle i munnen på hverandre, enhver forsøker å overdøve den annen. Emil tillater det rolig, han har sine erfaringer om hvorledes man bør gjøre med slike stormende debatter. Vente til de har lurt seg trette eller hendene tas i bruk istedenfor argumenter. Martin vet det også, men han har glemt alle spilleregler og ville helst ha gått løs på hele denne feige bande, som så sent som igår krøp servilt for tyskerne. Han var jo en av de beste skytterne der nede i Spania. Men hva ville det nytte å gå løs på dem? I kringkastingshuset finnes det jo hundrevis av løsslopte fanatikere og utenfor hundretusner. Man må kjempe med samme våpen. Med tricks, med list, med svik. Han teller til tyve for å bli rolig igjen, så hever han hånden. Emil nikker vennlig til ham. Han er sannelig en sinnatagg, denne ungdommen, men ellers absolutt pålitelig, det har han vist. Og modig og uselvsk.

«Mine damer og herrer!» begynner Martin beskjedent, med

(Forts. side 6)

— — — på Stortingsplass 7. juni 1905.

Göran Assar Oredsson:

APPELL TIL UNGDOMEN

Ungdom ställ Er frågan. Vad till syftar den ihållande hetsen mot nationalsocialismen? På mycket kort tid har folken matats med filmer som «Kärlek på Hitlers order», «Våldet får inte segra», «Krigsförbrytare», «Dom i Nürnberg», «Den blodiga tiden» m. fl. Föredrag hållna i hetsande syfte, i radio och TV. Filmer i TV, film i skolan osv. Samtidigt kommer det böcker. Böcker på utländska, böcker översatta till svenska språket, inhemska författare griper till pennan i kamp «mot nazismen». Tidningarna trycker spaltkilometer efter spaltkilometer med hets och hat mot nationalsocialismen. I USA utkommer bildhäften i samma syften. Ut kommer i miljon ex. av slag som visas på bilden härneda. Samtidigt vill amerikanarna påstå, att de är tyskarnas enda uppriktiga vänner!!! Alla filmer, alla romaner, alla artiklar, alla föredrag, osv. säga: «Nationalsocialismen är besegrad». «Faran för en ny nationalsocialismen dog med Hitler i hans bunker i Berlin» etc. etc.

Om då detta är sant. VARFÖR DA DENNA UTBREDDA OCH TILLTAGANDE HETS? OM DEN NATIONALSOCIALISTISKA IDEOLOGIN VAR SA DALIG, SOM DEN FRAMSTALLES, VARFÖR DA SPILLA DETTA «KRUT» PÅ NÅGOT SOM ÄNDA INTE KAN ANAMMAS??

SVARET ÄR BARA ETT! NATIONALSOCIALISMEN

ÄR ICKE BESEGRAD! KAN ALDRIG BESEGRAS! Därtill är den allt för sund och allt för överlägsen demokrati och bolsjevism! OCH denna nationella idé ÄR PÅ FRAMMARSCH, inte minst i Norden!

Därför syftar hetsen först och främst till, att ge de uppväxande generationerna en falsk och skräckinjagande bild av nationalsocialismen. Kan de uppväxande generationernas intresse för nationalsocialismen stävjas, kan ungdomen skrämmas från de nationella leden och i demokratin se något av «DET ÄNDA RÄTTA», DA har hetsen vunnit sitt syfte. Uppväxande generationer i demokratins garn är vägen till rasblandning och upplösande internationalism!

Demokratins medel har varit HÄN, HÖT, HÄT och HETS!

Det förstnämnda HÄNET! När nationalsocialisterna i

Tyskland började sin kamp mot den ruttna Weimarrepubliken, möttes de av HÄN och s. k. lustigheter. Hitler kallades «Sköne Adolf», för att nämna ett exempel. Teckningar och «lustigheter» fyllde den demokratiska och kommunistiska pressen. Men en stor idé besegras inte av HÄN! HÄN är den svages vapen. Weimarrepubliken föll, nationalsocialisterna kom till makten på laglig väg 1933. Redan 1928, 29, 30, 31 och 1932 var de ett av de största partierna i Tyskland.

Således visade sig redan i slutet av 20-talet, vilka som skulle styra Tyskland en dag. Demokrater och kommunister var hellre inte sena att tillgripa sitt medel nr. 2 HOTET! De hotade med strejk, om nationalsocialisterna skulle komma till makten. De hotade med sabotage, handelsbojkott av utlandet etc. De överföll och mördade enskilde nationalsocialister. (Om detta tales inget, vare sig i böcker, föredrag eller filmer.) Nationalsocialisterna tvingades att i tid bygga upp en effektiv skyddsmakt. Tack vare denna skyddsmakt kunde också maktövertagandet genomföras utan störningar. Handelsbojkotten från utlandet tog snörpligt slut för det demokratiska utlandet självt. När arbetarna i Tyskland fick bevis för, att den nationalsocialistiska ideologin tillvaratog deras intresse och för dem skapa-

(Forts. side 8)

UNESCO

Hjernevask i verdensformat

Ikke alt er som det synes for de troskyldige — — —

Det ansees gjerne for å være en ære om en norsk ungdom blir begunstiget med et Unesco-stipendium.

Men hvor mange vet hva UNESCO egentlig står for?

Og allikevel er retningslinjene for Unesco-utdannelsen ingen hemmelighet.

Et grunnleggende prinsipp er å omforme den oppvoksende slekt til verdensborgere. Og der skal ikke lenger være selvstendige Nasjonalstater, bare en En-Verden-

Stat. Barn og ungdom skal få opplæring til verdensmentalitet. Der skal ikke lenger være noen fedrelandskjærlighet, ingen skal lenger synge «Ja, vi elsker dette landet» eller «Gud signe vårt dyre fedreland».

UNESCO ble satt ut i livet under all forvirringen høsten 1945, fem måneder etter at «moderorganisasjonen» UNO (United Nations Organization), eller FN som vi sier, ble

(Forts. side 7)

Så här framställes nationalsocialismen för amerikanska läsare! Lika mycket sanning i dessa skrifter som i all den film vi dagligen matas med!

Kennedy driver —

(Forts. fra s. 1)

gangsveiene til Vest-Berlin vil etter det amerikanske tilbud også det separatistiske regime i Pankow bli representert. Som nr. 2 ønsker våre amerikanske venner en «teknisk kommisjon», hvori representanter for Bundesrepublikken og «DDR» skal skal regulere felles problemer.

I en passende form vil USA i sin overenskomst med Sovjetsamveldet dessuten anerkjenne alle de nåværende maktforhold i Mellom-Europa, innbefattet Oder-Neisse-grensen.

Det sier seg nesten av seg selv at regjeringen Kennedy overensstemmer med sin prinsipielle innstilling til sin største og sterkeste forbundsfelle ikke ønsker at dennes hær er vepnet moderne og likeberettiget. USA går til og med så vidt at det har foreslått Sovjetsamveldet at ingen ytterligere land skal overlates atomvåpen eller hemmeligheter om atomvåpen. At amerikanerne ikke vil overlate oss slike «hemmeligheter» kunne vi jo i nødsfall finne oss i, for våre vitenskapsmenn er muligens like lite henvist til de amerikanske erkjennelser nå som tidligere i vår lange og store historie. Men det karakteriserer våre amerikanske venners innstilling, at vi i nødsfall riktignok skal få lov til å kjempe og dø for den «felles sak», men ikke skal være tilstrekkelig vepnet.

USA har nå uten noen slags bortforklaringer betingelsesløst avslått tilbakeleveringen av den røvede tyske eiendom i USA. Det behandler dermed den tyske forbundsfelle dårligere enn for eksempel det kommunistiske Polen, hvis eiendom i USA forlengst er tilbakelevert. Det tydeliggjør således på en måte som neppe kan overgå den ånd som besjeler det under sitt «vennskap» med oss.

De amerikanske venner går så langt at de direkte griper inn i affærene til det europeiske fellesmarked, hvorunder det uten falsk skam ganske åpent erklærer at det ikke ønsker noen assosiering av Østerrike i fellesskapet, det forlanger til og med å bli sjaltet inn i forhandlingene om lignende forbindelser.

Bundesrepublikken Tyskland har som kjent slått enhver konkurrent i verdenshandlen av marken i fair konkurranse, med unntagelse av USA. Avstanden mellom USA's og Vesttysk-

lands del av verdenshandlen minsker fra år til år og statistikere kan temmelig nøyaktig regne ut den måned da Tyskland distanserer også den hittil største verdenshandelsmakt. Av disse grunner forekommer så å si ethvert middel riktig for våre venner på det nye kontinent for å snu denne utvikling. Hver eneste uke taler en eller annen minister eller statssekretær i Kennedy-administrasjonen til Bonn idet de krever bydende stadig nye forhøyelser av de så mangfoldige og veldige bundestyske finansytelser for på den måte å ødelegge den forhatte konkurrent etter at man ikke kan slå oss i normal økonomisk konkurranse.

Den amerikanske regjering er ute av seg og truer i smukk åpenhet Bundestyskland med den «repressalie» at fremtidige USA-forhandlingsforslag slett ikke på forhånd vil bli gjort kjent for den tyske forbundsfelle. Våre venner på det nye kontinent den tyske offentlighet gjennom noen kanaler ble underrettet om deres makkerskap.

Stunden er for alvorlig til at vi kan la det mangle på tydelighet. Den nåværende amerikanske regjeringens politikk er egnet på fremragende måte til å drive det tyske folk over i den annen leir. Kennedy begår vel den mest skjebnesvangre feiltagelse i sin korte og så nederlagsrike løpebane som president for den største vestlige stat, hvis han tror å kunne behandle oss som en slags «Putzlumpen». Det som Kennedy og hans «hjerne-trust» har til hensikt, betrakter vi som slutten på det tysk-amerikanske vennskap — selv om vår regjering skulle dementere det.

Efter at denne artikkel var satt, har Tysklands annen store nasjonale avis Deutsche Wochen-Zeitung gitt uttrykk for et lignende syn. I en stort oppslått artikkel over hele første side heter det kort og godt «Forsvar av Berlin — eller ut av NATO!»

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognervelen 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

Dødsdans —

(Forts. fra s. 4)

sitt mest innsnigende smil. «Jeg var igår formiddag etter oppdrag av kamerat Emil i Pankratzer fengslet. Jeg skulle sondere stemningen hos SS. SS tenker ikke på å kapitulere, mine damer og herrer! Godt, la oss anta at den røde hær vil tvinge SS til kapulasjon, men foreløbig er den røde hær ennå langt borte. SS kunne myrde ti tsjekkiske barn for hvert myrdede tyske. SS har panservogner, SS har kanoner — —»

«Det betyr ikke noe», knurrer en av ørnene. «SS glemmer seg bak Pankratzer-murene».

«Jeg tror, mine damer og herrer», avbryter Emil med en liten håndbevegelse. «at kamerat Martin i denne henseende kan ha rett. Jeg takker dere foreløbig, alt annet vil vi snakke om på neste møte, som antagelig vil finne sted ennå før midnatt. Jeg må nå til politipresidiet».

Påny blir stoler flyttet, en eller annen slår med neven mot en blikkplate. En tordnende lyd følger. En stund er det stille, så sier Emil meget sakte: «Hvorfor ville du bedra meg, Martin?»

«Deg?»

«Ja, meg, for når du bedrar disse idiotene fra den såkalte «sorte ørn», så bedrar du revolusjonen».

«Denne sammenheng forstår jeg ikke. Efter din mening er altså revolusjonen først identisk med disse idiotene og så med deg. Er det slik?»

«På en viss måte ja. Også du er en del av revolusjonen, Martin, enten du vil eller ikke. Du snakket nylig om ansvar. Også du er ansvarlig for revolusjonen, for du har forberedt den sammen med oss bak kulissene, skjønt du visste at det ikke kom til å dreie seg om noen folkefest. Vær dog ingen narr, det dreier seg om vår ide og ikke om etpar barn. Vi to behøver jo ikke å skape oss for hverandre. Du vet jo at efter oktoberrevolusjonen ble hundretusener av barn i Russland myrdet av russere! Og at de allierte nå vil la barna krepere i Tyskland vet du også. Hos oss dør de ihvertfall hurtig og smertefritt».

«Men for pokker — unnskyld, Emil! Kanskje du har rett. Du har sikkert rett. Jeg innser alt».

«Så? Det er godt, Martin, at du innser alt. Altså — vi møtes etterpå, ikke sant?»

«Efterpå, hvorledes det? Jeg trodde vi skulle kjøre sammen til politipresidiet?»

«Nei! De vil være bedre at du blir her. Se efter at folkene våre viser litt måtehold. Nå, er du så tilfreds. Martin?»

«Altså ingen barnemord mere?»

«Ingen, gutten min!»

(Fortsatt)

HUSK BLADPENGENE!

DATA - -

(Forts. fra s. 2).

norsk, svensk og tysk oppfatning ved frigivelsen i juli 1940 og av den i Sverige internerte norske første divisjon. Likesom også Kongen og norsk regjering 16. mai 1944 må ha forstått at der ikke fantes norsk krigsdeltagelse da de vedtok punkt 6, jfr. 1 og 2, i avtale med de 3 allierte Storbritannia, USA og Sovjet om at norske bare som frivillige i allierte styrker ble med som medlemmer av den allierte ekspedisjonsstyrke ved den forestående norske frigjøring fra tysk okkupasjon. Det var følgelig selvsagt når Kong Haakon og britisk regjering konstaterte dette i skriftvekslen i Aftenposten 20. september 1946.

Men domstolene bøyet seg like litet for Kong Haakon som for lov og rett. Det gjelder imidlertid vesentlig dommerne i den høyesterettsdom, som er referert i Rettstidende 1948 side 164-65 og især de medlemmer av Høyesteretts kjæremålsutvalg som etterpå har nektet gjenopptagelse for den nettopp nevnte dom etterat den riktige istedenfor den falske tekst og alt det stadig forekommende nye materiale er frembragt. Denne sak gjaldt den offiser, som kanskje lengst og bitrest kjempet mot tyskerne. Allikevel fikk han 10 år og gjenopptagelse nektes. Begrepsmessig intet forrederi, selv om det hadde vært krig etter 10. juni 1940. Han — som mange av de dømte — hadde lest våpenstillstandsavtalen og han fikk henstilling av general Ruge om å gi æresord på ikke å kjempe mot tyskerne. Jeg tør henviser til prosedyren i den sak, særlig til mitt siste prosessskrift for Høyesteretts kjæremålsutvalg med bilag.

Man står overfor den groveste og mest omfattende rettskrenkelse i Norges historie, men prestisjen forkludrer dommernes subjektive skyld. De er faktisk mere parter selv enn de som søker og nektes gjenopptagelse. Dommerne har både sin stand og seg selv å forsvare mot skandale og forakt.

V. Jeg tillater meg sluttelig å vedlegge i to eksemplarer en artikkel i Folk og Land for 10. mars 1962: «Det såkalte rettsoppgjør i Norge og dommene i Nürnberg» og jeg henviser til redaksjonsartikkelen om «Den norske dommerskandale». De ca. 50.000 ulovlig dømte kjenner kritikken også fra rettferdsforkjempere, som aldri har vært NS, slike som Langeland og prost Hedem. De dømte,

deres barn og familie venter nå på at Stortinget griper inn. De har krav på å se en høyesterettsdom etter riktig tekst av uhildede dommere.

VI. Av Protokollkomiteens Innst. O. IX, 1949, fremgår at de fleste foran påpekte faktorer var ukjent for Stortinget dengang, men at det allikevel vesentlig var ved handels- og fangstflåten, som etter Haagerkonv. VI (Norsk Lovtidende 1910 side 514 ff) ikke folkerettslig er krigsmakt at «vår innsats i den felles allierte krigsførsel» manifesterte seg. Det er rent frivillig innsats, slik også Kong Haakon og britisk regjering konstaterte. Side 35 i O. IX heter det videre, at Hjemmefrontens ledelse, Regjeringen og «Kretsen» motsatte seg aktiv krigføring i Norge, hva der er tydelig efter påvisning i mitt siste prosessskrift for Høyesteretts kjæremålsutvalg i den sak som omhandles i Rt. 1948 side 165. Prosedyren i den sak står til den nå arbeidende komites og Stortingets rådighet. Der er også professor Undstads på bredt norsk og utenlandsk materiale byggede artikkel fremlagt og delvis oversatt.

De ca. 50.000 norske kvinner og menn, som efter professor Skeies tolkning er ulovlig dømt etter ugyltig vedtatte anordninger og uriktig forståelse av strfl. § 36, og ennå mere etter de senere fremkomne avtaler mellom Norge og Tyskland i Trondheim 10. juni 1940 og med de tre allierte 16. mai 1944, venter med barn og familie og stadig flere sympatisører at Stortinget sørger for at der rettferdigvis tilstedes adgang til gjenopptagelser i en annen grad enn kjæremålsutvalgets diktatoriske nektelse uten forsøk på å imøtegå de for så viktige saker reiste vektige innsigelser.

Jeg noterer at den siste høyesterettsjustitiarius, Emil Stang, i Farmand nr. 45 og 46 for 1961 har skrevet artikkel og holdt foredrag for dommerforeningen i København om: «Lever vi i en rettsstat?». Det gjelder andre forhold, men er det ikke utglidning, nesten oppløsning, av rettssikkerheten, som brer seg fra det ene emne til det andre?

Jeg tillater meg å sende kopi herav til stortingsmennene John Lyng og Stangvang og til Stortingets Presidensskap.

Ærbødigst

Sverre Helliksen.

P.S. Jeg tør henstille at denne skrivelse med bilag medtas i komiteens utredning.

UNESCO . .

(Forts. fra s. 5)

konstituert. En selvbestaltet organisasjon som skal privilegeres med selve verdensherredømmet etter at alle nasjonal-statene er oppløst, begrepet fedreland og den nasjonale suverenitet avskaffet.

For å kunne nå dette fantastiske mål, legges hovedvekten på å bearbeide (hjernevaske) den oppvoksende slekt, - og det er bl. a. UNESCO som har fått denne spesielle oppgave.

Blandt UNESCO's retningslinjer nevnes:

- å stimulere til forakt for fedrelandskjærligheten og det nasjonale,
- å bidra til å sjalte ut hjemmenes og foreldrenes innflytelse over barna,
- å skape forståelse for at verden er moden for en En-verden-regjering og en En-verden-stat.

Hvem som skal sitte i denne allmektige En-verden-regjering sies der intet om foreløbig.

Det heter videre:

- at familien (foreldrene) som regel forgifter barna med nasjonalisme. (Hva Norge angår vil det da bli annet bety at 17. mai må avskaffes).
- at sålenge barna innånder nasjonalismens (fedrelandskjærlighetens) forgiftede luft, så kan opplæring til verdensmentalitet bare gi små resultater,
- at (UNESCO) barnehavene kan korrigere hjemmenes uheldige innflytelse og forberede barna for medlemskap i verdenssamfundet.

Det heter videre at det må gjøres klart for den oppvoksende slekt at nasjonalismen (fedrelandskjærligheten) er hovedhindringen for verdensmentalitet. Undervisning i verdenshistorien bør utsettes inntil elevene er befridd for de nasjonale fordommer som historieundervisningen er belastet med.

Kjærligheten til eget land må avskaffes.

Det gamle bud om at du skal hedre din far og mor må vekk.

Det må slås fast at der ikke er noen Gud eller guddommelig verdensstyrelse.

Barnehavene skal bidra til å korrigere hjemmenes påvirkning, svekke hensynet til nedarvede æresbegreper, lojalitet, moralske normer, ansvarsfølelse.

*

Som man vil forstå står vi her åpenbart overfor selve Antikrist's lære.

*

Dr. Chisholm — den verdenskjente kanadiske psykiater og direktør for WHO (En-Verdens Helseorganisasjon, som den norske helse-

vites sogner til) forkynte i en tale i Washington:

«Vi har måttet svelge alle slags giftig påstander bibragt oss i søndagsskoler og vanlige skoler.

Hvis menneskeheten skal bli befridd fra dette forkrøblende press om godt og ondt så må det bli psykiaternes plikt å sørge for at det kan skje».

WHO, denne verdens «helseorganisasjon» må også ha myndighet til å skille barna fra foreldrene.

Samme ledende autoritet innen kanadisk helsevesen, (som vi kanskje tør kalle «Kanada's dr. Evang») avga i 1945 følgende programmerklæring:

«Veien til å unngå fremtidige kriger er en verdensregjering å oppdra menneskene til verdensborgere det kan skje ved å bryte ned de tradisjonelle moralske verdier — — gi en ny tolkning av, ventu-

elt avskaffe de nedarvede begreper om rett og galt. Psykiaterne må ta ansvaret for å avskaffe den forkrøblede forestilling om godt og ondt».

I Norge er det ikke bare stille omkring denne verdensorganisasjons egentlige midler og mål, men det synes som om alt som kan oppfattes som kritikk eller advarsler er belagt med tabu.

Det samme var lenge også tilfelle i USA. I de senere år har det imidlertid reist seg en kraftig opposisjon. — Et økende antall ansvarsbevisste personer har fått øynene opp for denne sammensvergelse mot Vestens kutur og sivilisasjon, mot selve kristenheten.

Således er av USA State Departement Appropriation act vedtatt

en lov som forbyr undervisning i skolene om FN's En-verdenstat og En-verdensregjering.

Senator Pat McCarran uttalte før sin død, i forbindelse med ovennevnte lov «at vi må vekke det amerikanske folk til motstand mot alt som bryter ned fedrelandskjærligheten og forleder amerikansk ungdom til å tro at FN står over den amerikanske regjering».

Der er også offentlig blitt rettet sterk kritikk mot Kongressen med krav om gransking av State Departements ulovlige finansiering av UNESCO.

Målet for alle FN organisasjoner er det samme, enten det gjelder UNO, UNESCO, UNICEF,* WHO (verdens helseorganisasjon) m. fl. Det er En-Verden-regjering, en En-verden-stat, altså avskaffelse av alle suverene nasjonalstater, og for å nå dette mål er det at verdens ung-

(Forts. fra side 4)

mor og min lavkirkelige far, som i statskirken så mere en hindring, enn et redskap til fremme av sann kristendom! I barndomshjemmet vanket derfor alle de kjente sekt- og frikirkeledere, særlig husker jeg Barratt, tungetalerens høvding. —

Det som feiet slike åndelige divergenser tilside var musikken. Min mor var kunstnerinne og utdannet som pianistinne av min slektning Erika Lie og senere av den kjente tyske klaverpedagog Theodor Kul-

lack i Berlin. Når mor spilte Griegs lyriske småstykker, en mazurka av Chopin, en ballade av Schumann eller en komposisjon av Beethovens u-uttømmelige rikdom på opusnumre eller av Wolfgang Amadeus Mozarts geniale tonesetninger — ja da var vi alle enige om at Martin Luther hadde rett i at ved siden av theologien stod mater musica. Den klassiske musikk ble en gylden bro til familiær harmoni, og min kjærlighet til den klassiske komposisjons diatoniske system har reddet meg fra den abstrakte musikkreds og negertrommenes jungelrytmer. Som en digresjon vil jeg uttale min sorg over at i Norge synes den musikalske sans å være dalende, når man velger en Armstrongs trompethyl til Irving Berlins intetsigende tonedelirium - fremfor norske folkeviser eller en fuge av Bach. Selv hadde jeg jo ufor-glemmelige lærere i klaverspill, nemlig kringkastings Petra Hendriksen og komponisten Per Winge.

Jeg vil sluttelig nevne at jeg opplevet unionens oppløsning på nokså nært hold. Særlig inntrykk på meg gjorde det da far tok en saks og egenhendig klippet det gule og blå favede unionsmerke ut av flagget og erstattet det med ren rød duk. Fars bror, Jacob Schöning, hadde i hine hårde dager vært statsråd i Stockholm og ifølge his-

dom må gjennom UNESCO's hjernevaskeri.

Sentinel.

*

*) De som måtte være spesielt interessert i denne organisasjons virksomhet, kan søke nærmere opplysning ved å skrive til Mr. Lawrence Timbers, Head of the Anti-subversive Committee The American Legion, Washington Summary, 317 First West, Seattle 99, Washington, USA — og be om brosjyren «Facts about UNICEF 1959». (25 cents pr. stk.).

Pastorale erindringer —

Min far hadde en uvurderlig støtte i Gunnar Knudsen.

torieprofessor Jac Worm Müller i dennes forord til Schönings dagbøker «fremtvang unionsoppløsningen i 1905 og sprenget regjeringen Hagerup». Onkel Jacob var republikaner, og kom senere hen til andre resultater. Han fikk øynene opp for at Francis Hagerup og Sigurd Ibsen hadde hatt rett. Han fikk en dyp agg til sin gamle venn Christian Michelsen, som sammen med de to fettere Fridtjof Nansen og Fritz Wedel-Jarlsberg bak ryggen på det norske folk fikk prins Carl til Norge som de kongemakere de var. Jacob Schöning forstod litt sent at Norge giret over fra å være svensk underbruk til å bli engelsk lydrike.

Jeg hadde ellers gjennom flere av min nærmeste slekt anledning til å få inside informations om det som hendte på den politiske dreiescene. Min fars yngre bror Adam Egede Nissen sat på tinget. Han var intransigant republikan, r. To andre slektninger satt i regjeringen, henholdsvis Stortinget Michelsen så jeg på Stortingsplass 7. juni 1905. Jeg glemmer aldri det revefjeset nesen alene var som et av Kittelsens troll. Jo, her var en som kunne melodien: Ja, vi selger dette landet. Jeg opplevet også folkeavstemningen 13. august 1905 i Nesset Kirke i Bjørnsons sogn. Det var strålende teater med et skjær av metafysikk over seg. Fader Ibsen sier treffende:

Det gjør ei til, ei fra et snus om kirken er et hundehus, når folk kun uforstyrret tror, at den er overmåde stor.

Og kongeinnøget i november samme år beskuet jeg fra orkesterplass. Det som ergret meg var å se den engelske man-of war «Cæsar», et uhorvelig uhyre, spekket med Kruppkanoner — følge i «Heimdal's kjølvann. Hva sa Ibsen: Ja, mot profitt naturligvis. — Og så ble det dans etterpå, som Rose i sin tid sang.

Så meget og så langt om bakgrunnen og det salig Schopenhauer ville ha sagt var en tvingende grunn til at jeg tok latinartium i 1912 ved Aars og Voss skole i Oslo, Nansens og alle andre kjente nordmenns spesielle skole med noe av Etons glans over seg, dog uten slips. Og etter en 2. september i Minervas hellige haller og en halv øl i Studenter-samfundet om kvelden under russefesten, som jeg ikke likte — skrev jeg meg et par dager senere inn ved Universitetes theologiske fakultet hos fakultetsnotarius Sigurd Sverdrup, etterkommer av salig biskop Jacob Sverdrup. Jeg valgte min fars kollega fra «Syvstjernen» — en slags theologisk manuduksjonsklubb som privatpræceptor. Det var professor dr. theol. Lyder Brun, som lik sin forfader alltid stemte sin cither. Det ble ikke meget av theologisk studium første året. For enhver student som ønsker å bli prest må først passere den travers i den akademiske klatreteknikk som heter gresk og hebraisk, pluss det man dengang kalte forbedende prøver i filosofi, men som i virkeligheten ikke hadde noe med idéernes saga å gjøre. Filosofi betyr jo kjærlighet til visdom.

Hans Egede Nissen.

FOLK OG LAND i den lyse årstiden

Nr. 17, Lørdag 26. mai
Nr. 18, Lørdag 9. juni
Nr. 19, Lørdag 23. juni

I juli måned kommer det som
fjor ingen avis, men så kommer

Nr. 20, Lørdag 4. august
Nr. 21, Lørdag 18. august
Nr. 22, Lørdag 1. september
Nr. 23, Lørdag 15. september

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

HUSK HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

Appell til ungdomen

(Forts. fra s. 5)

de en bättre tillvaro och framtid. Genomförda i VERKLIGHETEN OCH PRAKTIKEN, vad demokratin endast givit som tomma löften, då förstod Tysklands arbetande folk att demokrati inget annat var, och är, än arbetareförräderi. Demokratiska ledare hade också i tid stuckit från Tyskland, stuckit undan folkets hämnd.

Tyskland räknade 7 milj. arbetslösa vid nationalsocialismens maktövertagande. Redan 1935 var denna arbetslöshet så gott som övervunnen. Ingen arbetar skulle efter detta lyssna på de som hotat med strejker och sabotage.

Nej HOTET fick överges! De till utlandet förrymda demokraterna fick nu istället taga till Hatet och Hetsen. Beredvilliga demokrater gav dessa landsförrädare alla till buds stående medel i sitt hets och hat. Den demokratiska världen styrdes på den tiden, lika lite som nu av folken i respektiva länder. I ledningen sutto germanhatere. Hatare som inte kunde se det nya Tyskland, därför att det nya Tyskland blev en mönsterstat i jämförelse med den bolsjevikiska och demokratiska världen.

Den nationella socialismen genomfördes programenligt i Tyskland. Våra dagars barnbidrag, barnbördshus, sjukpenning, sjukförsäkring etc. är kopierat efter det nationalsocialistiska Tyskland! Nationalsocialismen i Tyskland opererade bort den ena kräftsvulsten efter den andra från statskroppen. «Det glada 20-talets Berlin» med sina spelhålor, gangstrar, hallicker osv. tvingades stänga. (för övrigt ett tack-samt ämne på bioduken, där det heter att det var judiska butiker som utsattes för övergrepp). Det kriminella slöddret sattes i arbetsläger och fick lära sig arbeta. — På bioduken av idag kallas dessa gangstrar och hallicker för fackföreningsledare, som sattes i koncentrationsläger). Arbetslösheten övervanns. Bl. a. genom de berömda autostradorna, som byggdes kors och tvärs över hela Tyskland. Fabrikskorstenarna röko åter, maskinhjulen rullade åter. Nationalsocialismen hade räddat Tyskland och EUROPA.

VAD HADE DA DEMOKRATIN ATT HETSA MOT!?

Nationalsocialisterna i Tyskland hade på sitt program också, återställandet av Tysklands gränser från

1914. Likaväl som programmet för inrikespolitiken inte var tomma ord, var hellre inte denna «utrikespolitik» ord utan innebörd. Men de förlorade områdena skulle återvinnas genom fredliga medel. Så skedde också. SAAR exempel, återlämnades efter folkomröstning under internationell kontroll 1935.

Denna nationalsocialistiska utrikespolitik förfalskades av hetsarna i de demokratiska staterna. Hitler vill erövra hela världen hette det! Sådant fick världen höra från demokratiska stater som upprätthöll kolonialvälden i Asien och Afrika. Starter som ex. England höll då Egypten, Cypern osv. Frankrike höll IndoKina, Tunisien osv. Dessa demokratier talade om tysk strävan att erövra hela världen, när Tyskland icke krävde mer än EGNA landområden.

Hetsen, lögnen och hatet nådde sitt syfte 1939. II. världskriget! Polen hade av England och Frankrike fått en garanti om stöd vid krig mot Tyskland. Garantin syftade till krig! Tyskland hade nämligen av Polen begärt underhandlingar för återlämnandet av den s.k. polska korridoren, som avträtts till Polen 1918. Korridoren hade tysk befolkning och tysk kultur. Befolkningen ville tillbaka till moderlandet. Polackerna blev «styva i korgen» efter den engelsk-franska garantin. Ett fruktansvärt mordande av tysk befolkning tog vid. TUSENDETALS kvinnor och barn mördades och lemlästades av polackerna.

Bilder från dessa fruktansvärda morddagar. Bilder av dessa mördade tyskar, visas idag på film och säges helt lögnaktigt vara bilder från TYSKA koncentrationsläger.

Tyskland åsåg inte detta mordande av sitt folk, utan att ingripa. Den 1. sept. 1939 besattes polska korridoren! Demokratien, germanhatarna hade äntligen vunnit sitt syfte. Den 3. sept. 1939 förklarade England och Frankrike Tyskland krig. Detta bör ihågkommas av var och en som talar om tyskarnas ockupation av Belgien, Holland, Danmark och Norge. Tyskarna tvingades gå åt väster genom Engelsk-Franska krigsförklaringen.

Tyskland stod ensam mot övermakten. I 6 år kämpade det nationalsocialistiska Tyskland mot en hel värld! Första åren kämpade det nationalsocialistiska Tyskland SEGERRIKT! De stora demokratierna led sviande nederlag.

FELLESMARKEDET OG USA.

Mens en i Norge er ivrig opptatt med å adlyde «His Masters Voice» i forbindelse med tilslutningen til Fellesmarkedet, har den amerikanske statssekretær Ball fremkommet med ganske opsigtsvekkende uttalelser om hvorledes en ønsker denne «europiske samling» ordnet. Ball erklærte åpent at USA ikke var enig i assosiering av Østerrike og «andre europeiske nøytrale» i Fellesmarkedet. Ball erklærte videre at under slike forhandlinger «ventet hans regjering å bli tilkalt!»! Så det er visselig grunn til å rope hurra for det nye «selvstendige Europa».

DET VAR IKKE OAS.

Både Brigitte Bardot og den vestlige presse fikk billig henholdsvis reklame og propaganda da filmskuespillerinnen kunne fortelle om utpresningsforsøk fra OAS, som hun modig hadde avvist fordi hun «ikke var fascist». Det franske politi, som etter anmeldelse har etterforsket saken, meddeler nå at utpresningsforsøket slett ikke kom fra OAS, men fra en ganske alminnelig profesjonell pengeutpresser. Men så lenge det varte var det jo en god pølsebit i nydemokratens propagandasuppe.

USA OG FN.

Flere høyregrupper i USA har etablert et organisert samarbeide under ledelse av baptistpastoren Billy Hargis

fra Oklahoma. På et møte ble det vedtatt et aksjonsprogram, hvori det blant annet kreves at USA skal tre ut av FN. Videre vil man tvinge FN til å forlegge sitt hovedsete utenfor USA. Hargis hevder at det finnes 50 representanter og senatorer i Kongressen som er åpne tilhengere av de oppstilte mål.

RAKETTBASER FORAN HUSDØREN.

Bare 150 til 250 kilometer fra Florida og omtrent det samme fra det amerikanske rakettsentrum Cap Canaveral er det blitt opprettet rakettbaser av russerne på Cuba ved byene Holhuin, Camaguey, Matanzas og Pinar del Rio.

STATSMANNSEKYMNINGER.

Som et apropos til den utviklingshjelp det samlede norske kobbelt av partipolitikere er så begeistret for kan vi nevne at da president Tubman i Liberia skal besøke England i juli har han beordret sin London-skredder til Liberia. Hans siste bestilling omfatter bare 17 dressar.

NOE FOR NORGE OGSÅ?

DEUTSCHE WOCHENZEITUNG forteller at man i Bundespostministeriet kaller minister Richard Stücklen for Harun al Richard, fordi det hører til hans yndlingsfornøyer når han er på tjenestereiser å beære u-

kjente postkontorer med et besøk. Han stiller seg i køene foran lukene og noterer hvorledes hans underordnede oppfører seg. Det kunne kanskje være en tanke å gjøre noe lignende i visse offentlige kontorer her i Norge også. Ellers har samme minister fått en eldre kvinnelig posttjenestemann på nakken fordi han i et lettsindig øyeblikk har uttalt at han var verdens største haremsbesidder, idet han forføyet over 80.000 kvinnelige tjenestemenn. Kanskje den flersidige protestskrivelse som damen presterter var takk for sist etter et Harun al Richard-besøk?

HVEM ER POMPIDU?

For noen uker siden fantes det knapt et menneske i Norges land som hadde hørt navnet Pompidu. Idag lyder navnet i kringkasting og fjernsyn, og det stirrer mot oss fra aviser og tidsskrifter. Hvem er så denne nye franske ministerpresident, som etterfulgte den franske jøde Debrés? Han er 51 år gammel, er helt fersk som politiker og har ikke vært medlem av parlamentet. Til gjengjeld er han sjef for Rotschildbanken i Paris. Blant de nye menn dukker også Gilbert Grandval opp som statssekretær for utenrikshandlen. Han heter egentlig Hirsch-Ollendorff og var etter krigen høykommissær for Saar. Her gjorde han store, men resultatløse anstrengelser på å få Saar innlemmet i den franske stat.

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 98
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

des in på film. OCH spelas idag opp for unga generasjoner OCH presenteras verket som NATIONALSOCIALISMENS FORBRYTELSE!

MEN DEMOKRATIN RÄDES SANNINGEN! Demokratien rädes den dag nationalsocialismen åter står stark! Detta är svaret på frågorna som ställdes i början av denna artikel.

Ty nationalsocialismen förlorade mot övermakten, MEN BESEGRADES INTE!

I Norden är Nordiska Rikspartiet på stark frammarsch. I England är nationalsocialismen på frammarsch, i Nederländerna, Frankrike, JA, ÖVER HELA VÄRLDEN ÄR IDAG SANNINGEN PÅ MARSCH. Därför håller motståndaren panikartat fast vid sin hets. HETS, HETS OCH ÅTER HETS, tror demokratien skall vara sin räddning.

Göran Assar Oredsson.
Nordiska Rikspartiets ledare.